

РЕШЕНИЕ

№ 3569

гр. София, 30.05.2018 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 35 състав,
в публично заседание на 04.10.2017 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Миглена Недева

при участието на секретаря Кристина Григорова, като разгледа дело номер **2417** по описа за **2017** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. чл. 107, ал. 2 от Закона за автомобилните превози /ЗАА/.

Образувано е по жалбата на [фирма], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица],[ЕИК], представлявано от управителя С. Т., подадена чрез пълномощник адв. П., срещу Заповед № РД-14-64 / 23.01.2017 г. на началника на Областен отдел "Автомобилна администрация" [населено място], с която на дружеството е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ - временно спиране дейността на превозвача до доказване на отседналост на територията на Република Б., но за не повече от три месеца, чрез отнемане на заверените копия от лиценз № 5763 за извършване на международен автомобилен превоз на товари.

В жалбата, чрез адв. П., жалбоподателя твърди, че заповедта е незаконосъобразна. Посочено е, че с писмо вх. № 30-07-2918 / 19.04.2016 г. в Областния отдел на „Автомобилна администрация“ С. са били представени договор за наем на офис, а също и за експлоатационен център и паркоместа. Твърди се, че след обаждане на служител от областната администрация за осъществяване на проверка на мобилния телефон на управителя на дружеството, на служителя било обяснено, че към момента управителят на фирмата не е на територията на Република Б., като същото било посочено и в писмо вх. 81-00-00-65 / 11.01.2017 г., като е уточнено, че управителят не е в страната в периода от 01.01.2017 г. до 28.02.2017 г. и не е оторизирал лице, което да го представлява. В заседание, чрез адв. Б. твърди, че от 2015 г. адресът на

управление на дружеството е сменен, съответно и офисът му, поради което и посоченият в заповедта адрес не бил актуалният. Моли съда да постанови решение, с което да отмени заповедта.

Ответникът, Началника на Областен отдел "Автомобилна администрация" [населено място], редовно уведомен не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Насочена е срещу индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност. Подадена е от активно легитимирано лице и в преклузивния срок за оспорване.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съдът, след като прецени и анализира събраните по делото доказателства, съобрази доводите на страните и извърши цялостна проверка на оспорения акт във връзка с правомощията си по чл. 168 АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Предмет на контрол в настоящото производство е заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 106а ал. 1, т.6, б. "в" пр. 2 от З., на основание чл. 107, ал. 1 от З..

Съгласно чл. 107, ал. 1 З., принудителните административни мерки по чл. 106 и 106а от с.з. се прилагат с мотивирана заповед на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция "Автомобилна администрация" /ИА"АА"/ или упълномощени от него длъжностни лица.

Процесната заповед е издадена от Началник областен отдел "АА" С..

Със Заповед № РД-01-212/15.05.2015 г. на Изпълнителния директор на ИА "АА" е наредено началниците на областни отдели "АА" към Главна дирекция "АИ" да прилагат принудителни административни мерки по чл. 106 и чл. 106а от З.. Предвид последното оспорената заповед е издадена от материално и териториално компетентен орган.

Заповедта е обективизирана в изискуемата от закона писмена форма и съдържа посочени фактически и правни основания за издаването ѝ.

Не са налице основанията за отмяна / обявяване на нищожност на основание чл.146, т.1 или т.2 от АПК.

В хода на административното производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да налагат отмяната ѝ, съгласно чл.146, т.3 от АПК.

С оглед представените по делото доказателства и като обсъди приложението на материалния закон, съдът счита, че заповедта е издадена и в съответствие с буквата и целта на закона, съответно не са налице основания за отмяна и по т.4 или т.5 от АПК.

Заповедта е обжалвана и по административен ред, като с Решение № 50-08-4 / 17.02.2017 г. на Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ жалбата е отхвърлена като неоснователна.

Съгласно чл. 6, ал. 1 З., обществен превоз на пътници и товари се извършва от превозвач, който притежава лиценз за извършване на превоз на пътници или товари на територията на Република Б., лиценз за извършване на международен превоз на

пътници или товари - лиценз на Общността, или удостоверение за регистрация - за извършване на таксиметрови превози на пътници, и документи, които се изискват от този закон. За нарушение на изискването обществен превоз на пътници да се извършва въз основа на издаден лиценз, в закона е предвидено налагането на ограничителните мерки, визирани в Глава девета З..

Съгласно чл. 106а ал.1 от З., принудителните административни мерки се прилагат за преустановяване на административни нарушения по този закон.

По приложената хипотеза на чл. 106а ал.1, т.6 от З., се налага принудителна мярка "временно спиране дейността на превозвача по извършване на международен превоз на пътници или товари" до отстраняване на несъответствието но не по-вече от три месеца, като в ал.2, т.5 от с.з. законодателят е предвидил че налагането на принудителната мярка се осъществява чрез отнемане на заверените копия от лиценза на Общността.

В настоящият случай се установява, че са налице материалноправните предпоставки по чл. 106а ал.1, т.6 бук. "в", пр. 2 от З., за прилагане на ПАМ.

По смисъла на чл. 6 от З. и чл. 2 от Наредба № 11 / 31.10.2002 г., за международен автомобилен превоз на пътници и товари /публ. ДВ бр. 108/19.11.2002 г./ жалбоподателят притежава качеството на международен превозвач, като извършва международни превози на товари, за която дейност му е издаден и съответния лиценз № 5763 / 30.07.2012 г.

Издадената заповед е мотивирана с нарушение на разпоредбата на чл.7, ал.2, т.4 от З.АвтП и на чл.5 от Регламент /ЕО/ № 1071 / 2009, като е посочено че дружеството е престанало да отговаря на условията за установяване.

От фактическа страна е описано, че при опит да бъде извършена комплексна проверка на дружеството на по адреса на управление на дружеството [улица] е установено, че липсва офис на фирмата, като е правена и проверка на адрес [улица], ет.8, където също не е установен офис на фирмата. Посочено е, също, че няма информация фирмата да разполага с гаражна площ и експлоатационен център на територията на Република Б..

Разпоредбата на чл. 106а ал.1, т.6 бук. "в" пр.2 от З. дава право на съответния орган да наложи административна принудителна мярка, ако превозвачът е престанал да отговаря на изискванията за установяване на територията на Р. Б..

В нормата на чл. 7, ал.7 от З., е посочено какво представлява посоченото по-горе условие - изискването за установяване е изпълнено, когато търговецът е действително и трайно установен на територията на Република Б., за което превозвачът представя декларация по образец, определен с наредбата по ал. 3.

От това понятие се стига до извода, че по смисъла на закона, за да е налице условие за установеност, следва превозвача да е действително и трайно установен на територията на Р. Б. т.е. да има адрес на управление и реално помещение - офис, от където да се осъществява дейността на дружеството.

Условията за установеност се извличат не само от законовата норма, а и от подзаконов акт, който служи за регламентиране на материя, която не е регламентирана от закона, но е органически свързана с материята, която той регламентира. В настоящия случай следва да се има предвид Наредба № 11/31.10.2002 г., за международен автомобилен превоз на пътници, в чиято норма на чл. 6а ал.1 е предвидено, че изискването за установяване на територията на Р. Б. е изпълнено, когато лицето по чл. 2, ал. 1 е действително и трайно установено на територията на

Република Б. съгласно член 5 от Регламент (ЕО) № 1071/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 21 октомври 2009 година за установяване на общи правила относно условията, които трябва да бъдат спазени за установяване на професията автомобилен превозвач и за отмяна на Директива 96/26/ЕО на Съвета. Подзаконовата норма препраща към такава на акт на общността. В чл. 3 от Регламента е предвидено че предприятия които упражняват професия автомобилен превозвач трябва да са действително и трайно установени в една държава-членка т.е. акта на общността съдържа същото правило както Наредба № 11 и 3., по отношение какво се разбира под понятието изискване за установяване.

Легално определение на понятието се извлича от разпоредбата на чл. 5 от РЕГЛАМЕНТ (ЕО) № 1071/2009 НА ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И НА СЪВЕТА от 21 октомври 2009 година за установяване на общи правила относно условията, които трябва да бъдат спазени за упражняване на професията автомобилен превозвач и за отмяна на Директива 96/26/ЕО на Съвета /Регламента/. Условията, свързани с изискването за установяване на които следва да отговаря превозвача са следните: а) да разполага с място на дейност, разположено в тази държава - членка, с помещения, в които да държи основните си търговски документи, по-специално счетоводни документи, документи, свързани с управлението на персонала, документи за периодите на управление на превозното средство и почивка, както и всякакви други документи, които трябва да се предоставят на компетентния орган при проверки за спазване на условията, предвидени в настоящия регламент. Държавите-членки могат да поставят изискване установените на тяхна територия предприятия да разполагат също така с други документи в своите помещения по всяко време; б) след получаване на разрешението, да разполага с едно или повече превозни средства, които са регистрирани или по друг начин са пуснати в движение в съответствие със законодателството на съответната държава-членка, независимо дали тези превозни средства са изцяло негова собственост или се ползват например съгласно договор за покупко-продажба на изплащане, наем или лизинг; в) да извършва действително и постоянно с необходимото административно оборудване своята дейност, свързана с посочените в буква б) превозни средства, и с подходящото техническо оборудване и съоръжения в експлоатационен център, разположен в съответната държава-членка.

Неоснователно е твърдението на адв. Б., че проверката е правена на неактуален адрес на дружеството. Видно от текста на заповедта, офисна дружеството е търсен и на актуалния адрес, регистриран като такъв в търговския регистър на дружеството, а именно [улица]. В доклад, подписан от инспектор К.К., приложен като доказателство по делото е отразено, че във връзка с изпълнение на служебни задачи двама служители на областния отдел „АА“ К.К. и И.С. на 19.01.2017 г. около 16.00 ч. са посетили адреса, на който не са открили нито представители, нито документи, свързани с дейността на фирмата, с оглед на което е и направената констатация, че на посочения адрес липсва офис.

Видно от публикуваното в Търговския регистър от септември 2015 г. адресът на управление на дружеството е променен от [улица], ет.8 на [улица]. Този е и адресът на офиса на дружеството, съгласно представения като доказателство по делото от жалбоподателя Договор за наем на недвижим имот от 01.07.2015 г. между [фирма], [населено място] и [фирма].

Вярно е, че с молба вх. № 81-00-00-65 / 11.01.2017 г. на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ е посочено, че в периода от 01.01.2017 г. до 28.02.2017

г. управителят на дружеството няма да е в Б. и не е оторизирал лице, което да го представлява. Молбата е подписана от неизвестно лице.

С оглед цитираната по-горе нормативна уредба, за да се приеме, че превозвачът е установен на територията на страната, то той следва „да разполага с място на дейност, разположено в тази държава - членка, с помещения, в които да държи основните си търговски документи, по-специално счетоводни документи, документи, свързани с управлението на персонала, документи за периодите на управление на превозното средство и почивка, както и всякакви други документи, които трябва да се предоставят на компетентния орган при проверки“, като дейността следва да се „извършва действително и постоянно“.

Фактът, че цели два месеца управителят на дружеството няма да е в страната не означава, че офисът на дружеството няма да съществува и за функционира за този период. Независимо дали е в страната и дали е упълномощил лице, което да го замества, офисът, в който се съхранява цялата документация на дружеството /търговски документи, по-специално счетоводни документи, документи, свързани с управлението на персонала, документи за периодите на управление на превозното средство и почивка/ следва да се намират в такъв и да се представят на контролните органи при проверка. Видно от установеното при проверката офис на този адрес изобщо не е установен.

Предвид посоченото в заповедта, че за дружеството няма информация да разполага с гаражна площ и експлоатационен център, жалбоподателят представя Договор за техническо обслужване и паркоместа от 18.06.2015 г. с [фирма], [населено място], за срок от пет години, в който изпълнителят се задължава да извършва срещу възнаграждение цялостно техническо обслужване, ремонтни дейности, доставка и монтаж на резервни части и консумативи на МПС и да осигури паркоместа за автомобилите, собственост на превозвача в сервиз, намиращ се в [населено място], [улица] на автомобили по Приложение 1 към договора, каквото няма представено. Няма доказателство, че именно този договор е бил представен на областния отдел на ИА“АА“ на 19.05.2016 г. Освен това, прави впечатление, че на същата дата, на която е подписан този договор 18.06.2015 г. С. Т. е подписал и декларация за съответствие с изискването за установяване на територията на РБ по чл.5 от Регламент /ЕО/ № 1071 / 2009, в която е посочил от 18.06.2015 г. с [фирма], [населено място], но като адрес както на експлоатационен център, така и на гаражна площ за 7 бр. превозни средства е посочен различен от този по представения с настоящата жалба договор, а именно [населено място], [улица].

По искане на жалбоподателя съдът е допуснал един свидетел при режим на довеждане, който да посочи къде е офисът на дружеството, експлоатационния център и гаражната база. Въпреки двукратно отлагане на делото, с цел довеждане на сочения от жалбоподателя свидетел, такъв не се е явил.

Предвид горното, правилно административният орган е приел, че към момента на извършване на проверката превозвачът е престанал да отговаря на изискванията на уседналост.

Принудителната административна мярка е временна –спиране на дейността до доказване на установеност на територията на Република Б., но ма не повече от три месеца, в който период превозвачът може по всяко време да докаже спазването на изискванията на чл.7, ал.2, т.4 от ЗАвтП и на чл.5 от Регламент

/ЕО/ № 1071 / 200 по отношение на установеност.

По изложените съображения съдът приема, че оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма и без да са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Заповедта е издадена в съответствие с материалноправните разпоредби и в частност с чл. 106а ал.1, т.6, б. "в" от З., както и с целта на закона, поради което се явява законосъобразна, а жалбата на като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал.2, предл. последно от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица],[ЕИК], представлявано от управителя С. Т., срещу Заповед № РД-14-64 / 23.01.2017 г. на началника на Областен отдел "Автомобилна администрация" [населено място]

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: